

Gyerekes dolgok

Amikor az émelegés első rohama elmúlt, Jan Prentiss így szólt:

- A francba! Te valami bogár vagy.

Inkább hangzott tényszerű állításnak, mintsem sértésnek, és a Prentiss asztalán ülő lény ennek megfelelően válaszolt:

- Ez csak természetes.

Nagyjából harminc centi hosszú lehetett, igen vékony volt, s leginkább egy ember eltúlzott kis karikatúrájára emlékeztetett. Soványka karjai és lábai párokban emelkedtek ki a teste felső részéből. A lábak kerekesebbek és vastagabbak voltak a karoknál, a test teljes hosszában kinyúltak és térdben előrehajlottak.

A lény ezeken a térdeken ült, és amikor így tett, borzas hasa Prentiss asztalát söpörte,

A férfinak elég ideje adódott megfigyelni a részleteket, mivel a lény egyáltalán nem bánta, hogy megbámulja. Sőt mintha kicsit fészkelődve még jobban meg akarta volna mutatni magát, mint aki hozzászokott az izgatott csodálathoz.

- Mi vagy te? - Prentiss nem érezte magát teljesen józannak. Öt perccel ezelőtt még az írógépe mellett ült és kényelmesen dolgozott a történeten, amelyet Horace W. Browne-nak ígért az Erőltetett fikció magazin múlt havi számába. Tökéletesen szokásos elmeállapotban volt és igen jól érezte magát - igen józannak is egyben.

Azután az írógép jobb oldala mellett csillámlani kezdett a levegő, majd elhomályosodott, és összesűrűsödött azzá az apró rémséggé, amely azóta már a kitinfényű kis lábát lóbálta az íróasztala szélénél.

Prentiss szinte kívülállóként csodálkozott el rajta, hogy egyáltalán megszólította a lényt. Ez volt az első alkalom az életében, hogy a szakmája ilyen durván kihatott az álmaira. Ez csak álom lehet, mondogatta magának.

- Avaloni vagyok - válaszolta a teremtmény. - Más szavakkal: Avalonból jöttem.

- Apró arca alul rovarszerű szájszervben végződött, és mindkét szeme felett egy- egy háromhüvelykes antenna lengedezett. Maga a két szem úgy csillogott, mintha osztott lenne, orrcimpák pedig egyáltalán nem látszottak alattuk.

Hát persze, hogy nem látszanak, gondolta Prentiss kétségbeesetten. Biztosan a hasában lévő, apró légsövecskéken keresztül vesz levegőt. Akkor biztosan a hasával is beszél. Vagy telepátiát használ.

- Avalonból? - kérdezett vissza hülyén. Közben azt gondolta: Avalonból? Az Arthur király korabeli tündérföldről?

- Persze - felelte a lény simán a gondolatra válaszolva. - Elf vagyok.

- Ó, nem! - Prentiss a szeme elé kapta a kezét, azután letette, de az elf még mindig ott ült előtte, sarka a legfelső fiókot verte. Prentiss nem szokott inni vagy idegeskedni. Valójában a szomszédai nagyon is prózai személyiségnek tartották. Az idők során kényelmes pocakot növesztett, haja ritkult valamelyest, de azért még maradt belőle éppen elég: felesége és tízéves fia szeretetre méltók. A szomszédai természetesen nem tudták, hogy a jelzalogot ilyen-olyan fantáziatörténetek írásából fizette ki.

Eddig azonban ez a titkos szenvedélye nem hatott ki az elmeállapotára. Persze, a felesége már sokszor rázta meg a fejét a függősége miatt. Általában úgy vélte, hogy Jan csak elpocsékolja, mi több, elrontja a tehetségét.

- Ki a fene olvas ilyesmit? - kérdezte jó párszor. - Ilyen démonokról, gnómokról meg kívánsággyűrűkről és elfekről? Ha érdekel a véleményem, ezek eléggé gyerekes dolgok.

- Nincs igazad - válaszolta ilyenkor hűvösen. - A modern fantáziairás kifinomultan és sokszor felnőtt, érett módon használja fel a népi motívumokat. A gördülékeny irrealitás felszíne alatt gyakran határozott véleményformálás rejlik a világ mai állásával kapcsolatban. A modern fantasy mindenképpen felnőtt irányzat.

Blanche vállat vont. A konferenciákon tartott előadásai egy részét ő is meghallgatta, így ismerte férje elméletét.

- Emellett - folytatta a férfi ezekből a történetekből fizettük ki a jelzalogot, ha emlékszel...

- Igen - válaszolta felesége. - De akkor is jó lenne, ha átnyergelnél a rejtélyes történetekre. Azokat legalább újryomják, és végre elmondhatnánk a szomszédoknak, hogy mit dolgozol valójában.

Prentiss elutasítóan nyögött fel. Blanche bármikor benézhet és észreveheti, hogy magában beszél (az egész túl valóságos volt ahhoz, hogy álom legyen, inkább hallucinációnak tűnt). Akkor pedig biztos, hogy krimiket kell majd írnia - vagy kereshet egy bejelentett állást.

- Hatalmas tévedés - jegyezte meg az elf. - Nem vagyok sem álom, sem hallucináció.

- Akkor miért nem tűnsz má' el? - kérdezte Prentiss.

- Szándékomban áll. Ez itt messze nem az a hely, ahol szívesen élnék. De te is jössz velem.

- Nem megyek. Mit gondolsz, mi vagy te, hogy csak úgy megmondod, mit fogok csinálni?

- Ha szerinted ez megfelelő modor egy idősebb kultúra képviselőjével szemben, az sokat elmond a

neveltetéséről.

- Te nem egy idősebb kultúrából jöttél... - Hozzá akarta tenni, hogy „csak a képzeletemből”, de már elég régóta írt ahhoz, hogy rávegye magát erre a sablonos megjegyzésre.

- Mi, bogarak - válaszolta az elf fagyosan már félmillió évvel az első emlős feltalálása előtt is léteztünk. Végignéztük, ahogy kialakulnak, és azt is végignéztük, ahogy kihalnak. Ami titeket, emberféléket illet: kifejezetten újoncok vagytok.

Prentiss ekkor vette észre, hogy a lény karjai és lábai között egy harmadik, csökevényes végtagpár is növekedett, amely tovább növelte a teremtmény rovarszerűségét - ahogy az ő felháborodását is.

- Felesleges társadalmilag alacsonyabb rendűekre vesztegetned az idődet - jegyezte meg.

- Hidd el - felelte az elf nem is tenném, ha a szükség nem kényszerítene rá. Elég összetett történet, de ha meghallgatod, akkor biztos vagyok benne, hogy segíteni akarsz majd.

Prentiss tekintetében nyugtalanság költözött.

- Nézd, nincs túl sok időm. Blanche, a feleségem bármikor itt lehet. Haragudni fog.

- Nem fog bejönni - mondta a lény. - Elhelyeztem egy blokkolót az elméjében.

- Hogy mit?

- Ne aggódj, egészen veszélytelen a dolog. Mindenesetre, nem engedhetjük meg magunknak, hogy megzavarjanak, ugye?

Prentiss szédülve és boldogtalanul dőlt hátra a székében.

Vendége így folytatta:

- Az elfek már a legutóbbi jégkorszak kezdetén felvették a kapcsolatot veletek, emberfélékkel. Képzelheted, milyen szörnyű időszak volt az nekünk! Mi nem tudtunk állati tetemeiket húzni magunkra, ahogyan a bárdolatlan őseid tették. Elképesztő mennyiségű pszichikus energiába került, hogy melegen tartsuk magunkat.

- Elképesztő mennyiségű mibe?

- Pszichikus energiába. Te semmit sem tudsz erről. A te elméd túlságosan közönséges ahhoz, hogy megértsd az elméletet. Kérlek, ne szakíts félbe!

A lény rögtön mondta is tovább:

- A szükség vitt rá, hogy kísérletezzünk a te fajtád agyával. Egészen megmunkálatlan szerv, de legalább nagy. A sejtek egyáltalán nem hatékonyak, szinte értéktelenek, de hatalmas mennyiségben állnak rendelkezésre. Rájöttünk, hogyan használhatjuk az agyukat sűrítőeszközként egy pszichikus lencsén keresztül, és így megnövelhettük a rendelkezésre álló energiamentességet, amelyet képesek vagyunk kinyerni az elménkkel. Így éltük túl a jégkorszakot anélkül, hogy vissza kellett volna húzódnunk a trópusi területekre, mint korábban, a hasonló korszakok idején.

- Természetesen el is kényelmesedtünk. Amikor visszatért a meleg, nem hagytuk ott az emberféléket. Felhasználtuk őket az életszínvonalunk általános javítására. A segítségükkel gyorsabban utazhatunk, jobb ételeket ehetünk, több mindent megtehetünk, és örökre elveszítettük a régi, egyszerű és erényes életmódunkat. Na meg, persze, ott volt a tej is.

- A tej? - kérdezte Prentiss. - Nem látom az összefüggést.

- Isteni nedű. Csak egyszer kóstoltam életemben, de az elf klasszikus költészet szuperlatívuszokban szól róla. Valaha régen az emberek nagy mennyiségben láttak el vele. Nagyobb rejtélyt elképzelni sem tudok, hogy az emlősök miért kapnak belőle annyit, miközben a rovaroktól megtagadtatott... Milyen kár, hogy az emberfélék kicsúsztak a kezünkből!

- Tényleg?

- Kétszáz éve.

-Jó nekünk.

- Ne légy már ilyen korlátolt! - szólt rá az elf mereven. - A kapcsolatunk hasznos volt mindkét fél számára, amíg ü, emberfélék meg nem tanultátok használni a pszichikus energiát bizonyos mennyiségben. Persze, az elmétek ezen a téren is csak durva dolgokra képesek.

- Miért, mi rossz van ebben?

- Nehéz elmagyarázni. Nekünk minden jól ment egészen addig, amíg kétembernyi pszichikus energiával kifényesített szentjánosbogarak adták a díszkivilágítást az éjszakai mulatozásainkhoz. Azután ti, emberfélék létrehoztátok az elektromos világítást. Az antennáink több mérföldes távolságban is érzékelnek, de ti feltaláltátok a távirót, a telefont és a rádiót. A koboldjaink sokkal nagyobb hatékonysággal bányászták ki az érceket, de azután az emberfélék feltalálták a dinamitot. Érted már?

- Nem.

- Nyilván nem vártuk, hogy a szőrös emlősök bandája egyszer majd felülmúlhat egy olyan kifinomult és felsőbbrendű fajt, mint az elfek. Nem lenne rossz utánozni az elektromos fejlődést, de a pszichikus energiák

elégtelenek ehhez. Ezért hát visszavonultunk a valóságból. Duzzogtunk, sóvárogtunk és hervadoztunk. Nevezheted felsőbbrendűségi komplexusnak, ha akarsz, de az utóbbi két évszázadban lassan elhagytuk az emberi világot és olyan központokba húzódtunk vissza, mint Avalon.

- Tegyük ezt tisztába! - mondta Prentiss dühösen. - Képesek vagytok befolyásolni az elmét?

- igen.

- Elhitetheted velem, hogy láthatatlan vagy? Úgy értem, hipnózissal?

- Elég nyersen fogalmaztad meg, de igen.

- És amikor az előbb megjelentél itt, akkor azt úgy csináltad, hogy eltávolítottál valami mentális gátat? Így volt?

- Hogy inkább a gondolataidra válaszoljak, és nem a szavaidra: nem. Nem alszol, nem örültél meg, és nem vagyok természetfeletti lény.

- Csak meg akartam bizonyosodni róla. De most má' biztos, hogy olvasol a gondolataimban.

- Természetesen. Egyébként ez meglehetősen koszos és haszontalan munka, de meg tudom tenni, ha kell. A neved Prentiss, és fantasztikus történeteket írsz. Van egy lárvád, amely most épp a mentorainál tartózkodik. Sokat tudok rólad.

A férfi grimaszolt.

- És hol is van ez az Avalon?

- Nem fogsz rátalálni. - Az elf kétszer-háromszor összekocintotta csáprágószerű ajkait. - Eszedbe se jusson értesíteni a hatóságokat! Könnyen az örültekházában találhatod magad. Avalon pedig, ha esetleg úgy véled, hogy a tudás hasznodra lehet, az Atlanti-óceán közepén található és meglehetősen láthatatlan. A gőzhajó feltalálása óta ti, emberfélék, annyit mászkáltok összevissza, hogy le kellett fednünk az egész szigetet egy pszichikus pajzzsal.

- Természetesen, időnként történnek balesetek. Egyszer egy hatalmas, barbár hajó ütközött nekünk, és a teljes népesség pszichikai erejére szükség volt, hogy jéghegynek álcázzuk a szigetet. Azt hiszem, a Titanic nevet festették a jármű oldalára. Manapság meg repülőgépek szállnak el felette, és néha lezuhan egy-egy. Egyszer találtunk konzervtejet. Én is akkor tudtam megkóstolni.

- Akkor a francba is, miért nem vagy még mindig ott? Miért jöttél el Avalonból?

- kérdezte Prentiss.

- Elküldték - válaszolta az elf dühösen. - Az ostobák!

- Igen?

- Tudod, hogy van ez, amikor egy kicsit más vagy. Nem vagyok olyan, mint a többiek, és a hagyománymániások nehezményezték ezt. Irigykedtek. Ez a legjobb magyarázat. Irigykedtek.

- Miben különbözöl?

- Add ide azt az izzót! - kérte a lény. - Csak tekerd ki! Nappal úgyszincs szükséged olvasólámpára.

Némi iszonyodásból fakadó remegéssel ugyan, de Prentiss engedett a kérésnek, és átnyújtotta a tárgyat a kis kezekbe. Az elf ujjai olyan vékonykák voltak, hogy inkább tűntek kacsoknak, ahogy megfogta velük az izzó alján a rézmenetet.

Az izzószál enyhén elvörösödött.

- Te jószagos atya úr isten! - kiáltott fel Prentiss.

Az apró lény büszkén pillantott fel rá.

- Ez az én nagyszerű tehetségem. Mondtam, hogy az elfek nem tudják elektromossággá alakítani a pszichikus energiát. Nos, én mégis képes vagyok rá. Mutáns vagyok! Szuper elf! Az elf evolúció következő lépése! Tudod, ez a fény pusztán az én mentális tevékenységemből ered. Most pedig lássuk, mi lesz, ha téged alkalmazlak fókuszként!

Még ki sem mondta, a szál máris forró fehéren izzott, de olyan erővel, hogy fájt ránézni. Közben Prentiss fejében enyhe, de nem kellemetlen bizsergés támadt.

Az izzó kialudt, és az elf letette az asztalra, az írógép mögé.

- Még nem próbáltam - jegyezte meg a lény de gyanítom, urániumot is tudnék hasítani.

- Na, ide figyelj! Egy villanygő meggyújtása energiába kerül. Nem lehet csak úgy megfogni és...

- Már beszéltem neked a pszichikai energiáról! Ó, nagy Oberon! Legalább próbáld megérteni, emberféle!

Prentiss nyugtalansága egyre növekedett. Óvatosan szólalt meg:

- Mit szándékozol tenni ezzel a te ajándékkal?

- Természetesen visszamegyek Avalonba. Hagynom kellene, hogy azok a bolondok egyenesen a végzetükbe masírozzanak, de egy elfnek mindig van bizonyos fokú hazaszeretete. Még ha koleopteron is az illető.

- Az micsoda?

- Tudod, mi. elfek nem egyetlen faj tagjai vagyunk. Én bogaraktól származom. Látod?

Felállt, és ott, az íróasztalon megfordulva megmutatta hátát az írónak. Ami addig csak feketén csillogó bőrnek tűnt, az kettévált, és felemelkedett. Két hártvány, finoman erezett szárny libbent ki alóla.

- Repülni is tudsz? - kérdezte Prentiss.

- Te nagyon ostoba vagy - jegyezte meg az elf megvetően ha nem látod, hogy túl nagy vagyok a repüléshez. De legalább jól néznek ki, nem? Tetszik, ahogy irizálnak? Például a lepidopterák szárnyai undorítóak. Tarkák és idomtalanok. Mi több, folyton kiállnak.

- A lepidopteráké? - kérdezte Prentiss reménytelenül összezavarodva.

- A lepkeklánok. A legbűszkébb fajta. Mindig hagyják az embereknek, hogy meglássák őket, így nyíltan sütkérezhetnek a csodálatukban. Az elméjük szép a maga módján. Miattuk szerepelnek a legendáitokban pillangószárnyú tündérek bogár szárnyak helyett, akik pedig sokkal áttetszőbben szépségesek. Majd mi megmutatjuk a lepidopteráknak, amikor visszamegyünk. Te és én.

- Na, várj csak...!

- Csak gondoldj bele! - folytatta az elf előre-hátra lépegetve, ami az izgatottság jele lehetett a fajtájánál. - Éjjeli mulatozásaink a tündérek zöldjében kacskaringós neoncsövekkel lesznek megvilágítva, Szabadon engedhetjük a darazsak raját, amelyeket repülő járműveknek használunk, és belső égésű motorokkal helyettesíthetjük őket. Abbahagyhatjuk azt a kellemetlen szokást, hogy leveleken gömbölyödünk össze, amikor aludni térünk, mert gyárakat építhetünk, amelyek remek matracokat készítenek majd. Hadd ne mondjam, végre élhetünk... A többiek pedig tőlem akár a sárban is fetrenghetnek, amiért elküldtek.

- De én nem mehetek veled - ellenkezett Prentiss. - Kötelezettségeim vannak. Feleségem van és gyerekem. Ugye, nem vinnél el egy hímet a lárvája mellől?

- Nem vagyok kegyetlen - válaszolta a lény. Tekintetét az íróra fordította. - Elf lelkem van. De mégis, mi más választásom maradt? Szükségem van egy emberagyra a fókuszáláshoz, máskülönben semmit sem érhetek el. És nem jó bármelyik emberagy.

- Miért?

- Nagy Oberonra! Ostoba teremtmény! Az ember agy nem olyan passzív, mintha fából és kőből lenne! Együtt kell működnie, hogy használható legyen. De csak akkor tud együttműködni, ha tudja, hogy az elfek képesek befolyásolni. Például, a te agyadat már tudom használni, de a feleségedé haszontalan lenne számomra. Neki évekbe telne megérteni, hogy ki és mi vagyok.

Prentiss felhördült:

- Ez sértés! Szerinted én hiszek a tündérekben? Hát akkor hadd tudassam veled, hogy teljes mértékben racionális típus vagyok!

- Biztos? Amikor megjelentem, halványan arra gondoltál, hogy álmodsz vagy hallucinálsz, mégis beszéltél hozzám. Elfogadtad, hogy itt vagyok. A feleséged sikoltozni kezdett volna és hisztériás rohamot kap.

Prentiss nem válaszolt. Nem jutott eszébe helyénvaló válasz.

- És lényegében ez a probléma - jegyezte meg az elf csüggedten. - Mióta elhagytunk titeket, azóta gyakorlatilag minden ember elfelejtette az elfeket. Az elmétek bezárult, használhatatlanná vált. Persze, a lárváitok hisznek még az „aprónép” legendájában, de az ő agyuk még fejletlen, ezért csak egyszerű dolgokra használható. Mire kiérlelődnek, elveszítik a hitüket. Tényleg nem tudom, hogy mihez kezdenénk, ha ti, fantasy-szerzők nem lennétek.

- Hogy érted azt, hogy mi, fantasy-szerzők?

- Az a néhány felnőtt, akik még hisznek a rovarnépben. Közülük is leginkább te, Prentiss. Húsz éve vagy a szakmában.

- Megörültél. Nem hiszek abban, amit írok.

- Dehogynem. Nem tehetsz róla, de hiszel benne. Úgy értem, hogy amikor írsz, nagyon komolyan veszed a témát. Idővel az elméd természetes módon használhatóvá fejlődött számunkra... De miről vitatkozunk? Már használtalak. Láttad fel- fényleni az izzót. Szóval, érted már, hogy miért neked kell velem jönni?

- De én nem fogok - makacsolta meg magát az író. - Kényszeríthetsz akaratom ellenére?

- Kényszeríthetnélek, de megsérülhetnél, és azt nem akarom. Legyen úgy, hogy ha nem jössz, átirányítok a feleségeden egy magas feszültségű elektromos áramlatot. Visszataszító dolog, de tudom, hogy a te néped is így szokta kivégezni az állam ellenségeit, ezért valószínűleg nem találod annyira szörnyűnek ezt a megtorlást, mint én. Nem akarok kegyetlennek tűnni, még az emberfélékkel sem.

Prentiss érezte, hogy izzadságcseppek ülnek ki a homlokára.

- Várj! - kérte. - Ne csinálj semmi ilyesmit! Beszéljük ezt meg!

Az elf kicsapta oldalra a szárnyait, megrezegtette, azután visszahúzta őket.

- Beszélni, beszélni, beszélni! Fárasztó. Biztosan van tej a házban. Nem vagy túl gondos vendéglátó, különben már rég megkínáltál volna valami frissítővel.

Prentiss próbálta a lehető legmélyebbre temetni az ekkor felmerült gondolatot, minél messzebbre taszítani a felszíntől. Így válaszolt:

- Van jobb is, mint a tej. Mindjárt hozom.
- Maradj, ahol vagy! Hívd be a feleséged, majd ő behozza.
- Nem akarom, hogy meglásson. Meg fog ijedni tőled.
- Emiatt nem kell aggódnod - felelte az elf. - Elintézem, hogy a legkevésbé se zavartassa magát.

Prentiss felemelte az egyik kezét.

- Bármilyen ellenem intézett támadás csak lassabb lehet, mint az elektromosság, amely eltalálja a feleséged - figyelmeztette a lény.

A férfi letette a kezét. Felállt, és a dolgozószoba ajtajához lépett.

- Blanche! - kiáltott ki.

Látta feleségét odalent a nappaliban, ahogy mereven ül egy karosszékben a könyvespolc mellett. Úgy nézett ki, mint aki nyitott szemmel alszik.

Prentiss az elfhez fordult.

- Valami baja van!

- Csak nyugalmi állapotban van. Hallja a hangodat. Csak mondd meg neki, hogy mit szeretnél tőle!

- Blanche! - kiáltott le a férfi ismét. - Felhoznád a tojáslikőrt és egy kispoharat, kérek?

Felesége csupán mozgásával mutatott életjelet, ahogy felállt a karosszékből, és kilépett a látóteréből.

- Mi az a tojáslikőr? - kérdezte az elf.

Prentiss próbálta fellelkesíteni:

- Tej, cukor és tojás felvert keveréke, amelyet úgy állítottak össze, hogy örömteli állagú legyen. A tej szegényes ital ehhez képest.

Blanche belépett az üveggel és a pohárral. Kifejezéstelen arccal tette le őket az asztalra. Közben tekintete átsiklott az elfen, de nem mutatta bármi jelét, hogy felismerte volna a helyzetet.

- Tessék, Jan - mondta a nő, és leült a régi, bőrhuzatú karosszékbe az ablak mellett; kezét az ölébe ejtette.

Az író aggódva figyelte.

- Itt fogod tartani?

- Így könnyebb irányítani... Szóval, megkínálsz azzal a tojáslikőrrel, vagy mi lesz?

- Persze, tessék!

Kiöntötte a sűrű, fehér folyadékot a koktélospohárba. Alig két napja készített belőle összesen öt tejesüvegnyit a srácoknak a New York-i Fantasy Szövetségben. Ráadásul bőkezűen bánt a hozzávalókkal, mert a fantasy-írók így szeretik a legjobban.

Az elf antennája hevesen megremegett.

- Micsoda mennyei illat! - mormolta az apró lény.

Két vékony karja végét a szár köré csavarta, és ajkához emelte a kis talpas poharat. A folyadék szintje gyorsan süllyedt. Fele elfogyott, mire letette, és felsóhajtott:

- Ó, népem minden veszteségére mondom: micsoda alkotás! Sohasem gondoltam volna, hogy létezik ilyen íz! A történelmünk szerint az ősi időkben néhány szerencsés manónak sikerült átvennie emberlárvák helyét, így rögtön a megteremtése pillanatában, frissessége teljes csúcán ízelhette meg a tejet. Kétlem, hogy ők részesülhettek ebben az élményben!

Az íróban feltámadt a szakmai érdeklődés.

- Ez lenne a cseregyerek legendájának hátterében?

- Természetesen. A nőnemű emberfélék nagyszerű ajándékkal rendelkeznek. Miért ne próbáltuk volna kihasználni ezt a lehetőséget? - Beszéd közben az elf Blanche emelkedő-süllyedő kebleit nézte, és a végén halkán felsóhajtott.

- Igyál csak, amennyit akarsz! - biztatta Prentiss (immár kevésbé buzgón, nehogy kiadja magát).

Ő is a feleségét nézte a jelet várva, hogy a nő magához tért, azaz hogy az elf uralma gyengül felette.

- Mikor tér vissza a lárvád a mentorok házából? - kérdezte a lény. - Szükségem lenne rá.

- Hamarosan, hamarosan! - felelte Prentiss idegesen. A karórájára pillantott. Jan, az újabb, konkrétan tizenöt percen belül berúgja az ajtót, és köszönés helyett sutiért meg egy pohár tejet kiabál majd.

- Megtöltsem? - kérdezte enyhén sürgető felhanggal. - Kérsz még?

Az elf boldogan kortyolt, azután megjegyezte:

- Amint a lárvád hazaért, te elmehetsz.

- Elmehetek?

- Csak a könyvtárba. Könyveket kell hoznod nekem az elektronikáról. Szükségem van a részletekre, hogy készíthessek televíziót, telefont és hasonlókat. Kellenek a vezetékelés szabályai és az útmutató a vákuumcső

megalkotásához. A részletek, Prentiss, a részletek! Hatalmas feladat áll előttünk. Kútfúrás, olajfinomítás, motorok, tudományos mezőgazdaság! Te és én új Avalont építünk. Egy technikai alapon működő Avalont, egy tudományos tündérföldet. Létrehozunk egy egész új világot!

- Csodálatos tervek! - felelte Prentiss. - Tessék, ne hanyagold el az italt!

- Látod, máris feltűzelt az ötlet! - mondta az elf. - És nem kis jutalomra számíthatsz! Kapsz egy tucatnyi nőstény emberfélé!

Az író automatikusan a feleségére pillantott. A nő nem adta jelét, hogy hallotta volna az ajánlatot, de ki tudja? Inkább nem kockáztatott.

- Nem tudnám mire használni azt a sok nőstény emberié... akarom mondani, nőt...

- Ugyan már! - szólt rá az elf mindentudóan. - Légy Őszinte! A mi népünk úgy ismer titeket, férfiféléket mint kéjsóvár és bestiális lényeket. Az anyák nemzedékeken keresztül a férfifélékkel ijesztgették a kicsinyeiket... Ha már kicsinyek - mondta, és felemelte a poharat akkor ezt a saját kicsinyeimre! - Azzal felhajtotta a kiöntött tojáslikört.

- Öntsek még?

Az elf bólintott.

- Lesz egy csomó gyerekem. Kiválogatom a koleoptera nőstények legjavát, és kitenyésztem a saját vérvonalam. Továbbadom a mutációt. Most még én vagyok az egyetlen, de ha leszünk egy tucatnyian vagy akár tizenöten is, akkor keresztezhetem őket és kifejleszthetjük a szuperelf fajt. Az elektro... hukk... elektromos csodalényeket, akik végtelenné teszik a jövőt... Bár bírnék még inni! Igazi nektár! Vagy inkább: ez az igazi nektár!

Odalent hirtelen kicsapódott az ajtó, és fiatal hangú kiáltás hallatszott:

- Anya! Hé, anya!

Az elf szemében kissé eltompult a csillogás, de elszántság tünt.

- Akkor belekezdhetünk az emberfélék irányításába. Néhányan máris hisznek bennünk, a többieket meg... hukk... megtaníthatjuk rá. Olyan lesz, mint régen, csak jobb. Az elfek hatékonyabbak lesznek, és szorosabb kapcsolatot alakítunk ki veletek.

Jan, az ifjabb hangja ezúttal közelebről és türelmetlenebbül harsant fel:

- Hé, Anya! Mi van, nem vagy itthon?

Prentiss érezte, hogy a szeme kimered a feszültségtől. Blanche mereven ült tovább. Az elf enyhén vaskos hangon beszélt, az egyensúlya is bizonytalannak tünt. Ha meg akarta kockáztatni, akkor eljött a pillanat.

- Ül le! - szólt rá a lény, ellentmondást nem tűrő hangon. - Ostoba vagy! Azóta tudom, hogy a tojáslikörben alkohol is van, mióta kitaláltad ezt a nevetséges kis tervet. Ti, emberfélék nagyon sunyik vagytok. Az elfeknek számos jelzőjük van rátok. Szerencsére az alkohol kevésbé hat ránk. Ha esetleg macskamentát próbáltál volna adni egy csepp mézzel... Á, már itt is van a lárva! Hogy vagy, kicsi emberfélé?

Kezében fél pohár tojáslikörrel az elf az asztalon állt, amikor Jan, az újabb felbukkant az ajtóban. A fiú tízéves arcát közepes mértékben borította kosz, haja mértéktelenül összekócolódott, és tekintetében végtelen meglepettség ült. Megviselt iskolai könyvei hevesen lengedeztek a markában tartott rögzítőszalag végén.

- Api! - szólalt meg. - Mi a baj Anyuval? És... és az ott micsoda?

- Siess a könyvtárba! - mondta az elf Prentissnek. - Nincs vesztegetni való időnk. Tudod, milyen könyvekre van szükségem. - A kezdődő ittasságra utaló jelek teljesen eltűntek, és az író beletörődött a sorsába. A lény csak játszadozott vele.

Prentiss felállt a székéből, hogy elinduljon.

- Csak semmi emberi! - jegyezte meg az elf. - Semmi sunnyogás, semmi trükk! A feleségedet itt tartom túsznak. A lárva elméjét is tudom használni, ha kell. Erre máris elég fejlett. Nem akarom megölni a nőstényedet. Az Elfitárius Etikai Társaság tagja vagyok, és így az emlősökkel kapcsolatban is az előzékeny bánásmódot támogatom. Bízhatok nemes elveimben, ha azt teszed, amit mondok.

A férfi erős kényszert érzett, hogy elhagyja a helyiséget. Botladozva indult az ajtó felé.

Jan, az ifjabb felkiáltott:

- Ez beszélni is tud, Api! Azt mondja, hogy megöli Anyut! Ne menj el, Api!

Prentiss már az ajtón kívül volt, de még hallotta az elf hangját:

- Ne bámulj így rám, lárva! Nem bántom az anyádat, amíg pontosan azt teszed, amit mondok. Elf vagyok, tündér! Te is tudod, mi az a tündér.

Prentiss már a bejárati ajtónál járt, amikor meghallotta Jan, az ifjabb hangját, amint vad kiabálássá erősödik, majd Blanche szoprán sikolya elnyomja.

A házon kívül hirtelen eltűnt az az erős és láthatatlan szalag, amely a férfit kihúzta. Hanyatt esett, de rögtön fel is pattant, és visszaroht a dolgozószobába.

Blanche az egyik sarokba hátrált, s még mindig félig mereven szorongatta Jant. az ifjabbat, aki halkan szipogott.

Az asztalon összezúzott kitinpáncél hevert, amelyet szintelen folyadékot eregető, ronda pép borított.

Jan, az ifjabbik hisztérikusan ríva kiáltott fel.

- Lecsaptam! Lecsaptam a tankönyvekkel! Bántani akarta Anyát!

Eltelt egy óra, és Prentiss úgy érezte, a normalitás világa kezdi kitölteni az avaloni teremtmény által ütött lyukakat. Maga az elf már rég elhamvadt a ház mögötti szeméttetőben, s létezésének egyetlen bizonyítéka maradt: egy nedves folt az íróasztal lábánál.

Blanche betegesen sápadt volt. Suttogva beszéltek.

- Hol van Jan, az ifjabbik? - kérdezte Prentiss.

- Tévét néz.

- Jól van?

- Ó, ő jól van, de nekem még hetekig rémálmaim lesznek!

- Tudom, nekem is. Valahogy ki kellene vernünk a fejünkből az egészet. Nem hiszem, hogy valaha is találkozunk még... ilyen izével.

- El sem tudom mondani, milyen szörnyű volt! - mondta Blanche. - Hallottam minden egyes szót, amit mondott, már akkor is, amikor még lent voltam a nappaliban.

- Telepátiával beszélt.

- Mozdulni sem bírtam. Amikor elmentél, egy kicsit megint tudtam mozogni. Sikítani akartam, de csak nyögni és nyüszíteni tudtam. Azután Jan, az ifjabbik szétnyomta, és hirtelen kiszabadultam. Nem is értem, hogy történt ez az egész.

Prentiss halvány elégedettséget érzett.

- Azt hiszem, én tudom. Én azért kerültem az irányítása alá, mert igaznak fogadtam el a létezését. Téged rajtam keresztül irányított. Amikor kimentem, az egyre nagyobb távolság miatt egyre nehezebben használta az elmémet a pszichikus energia fókuszálására, és akkor már tudtál mozogni. Mire elértem a bejárati ajtót, az elf úgy vélhette, hogy ideje inkább Jan, az ifjabbik elméjét használni. Hibázott.

- Hogyhogy? - értetlenkedett Blanche.

- Azt hitte, minden gyerek hisz a tündérekben, és tévedett. Itt, Amerikában a mai gyerekek nem hisznek bennük. Még nem is hallottak a tündérekéről. Tom Corbettben hisznek. Hopalong Cassidyben, Dick Tracyben, Howdy Doodyban és Supermanben hisznek. Meg még egy tucat másik dologban, de a tündérekben nem.

- Az elf nem követte a kulturális változásokat. A tévét és a képregényeket. Nem tudta megragadni a fiunk elméjét. Mielőtt visszanyerhette volna a pszichikai egyensúlyát, Jan, az ifjabbik máris lecsapta, pánikba esve, mert azt hitte, hogy bántani akar téged. Ahogy mindig is mondtam, Blanche: a legendák ősi, népi motívumai a modern fantasy-magazinokban élnek tovább, és a modern fantasy vegytiszta felnőtt cuccot jelent. Most már érted az álláspontomat?

Blanche szerényen válaszolt:

- Igen, drágám.

Prentiss benyúlt a zsebébe, és lassan elvigyorodott.

- Tudod, mit, Blanche? Legközelebb, ha találkozom Walter Rae-vel, azt hiszem, elejtek egy-két félmondatot arról, hogy írok ezt-azt. Ideje tudatni a szomszédokkal, legalábbis én így gondolom.

Jan, az ifjabbik egy roppant szelet vajás kenyeret szorongatva oldalgott be apja dolgozószobájába, az egyre halványodó emléket kereste. Api folyton hátba veregette, Anya meg folyton vajás kenyérral és keksszel tömte tele a kezét, de ő már nem tudta felidézni, hogy miért. Ott volt az a nagy, öreg valami az íróasztalon, ami beszélt...

Minden olyan gyorsan történt, hogy az egész összekeveredett a fejében.

Vállat vont, és a késő délutáni napsütésben rápillantott az apja írógépében maradt, félig megtelt lapra. Azután belekukkantott az írógép mellé tett kis papírhalomba is.

Olvasott egy kicsit, azután vágott egy megvető grimaszt.

- Atyám! Megint tündérek! Mindig ezek a gyerekes dolgok! - mormolta, és a vajás kenyeret majszolva kislattyogott

(Habony Gábor)